

KOVÁCS ISTVÁN

Nagymama

*Szemöldökívű kerete a képnek:
elfásult ovális portré,
üvege nincs, fából a hátlap.
Parasztzecesszió. Belészuvasodott
a végtelen gyász sokszor letelt éve,
s mind, aki várt, s mind, akit várva vártak.
Szelíd kísértet-arcán a Hold imája,
mélyén a rózsafüzér percegése.*

*Szemtől szemben a nagymamával...
S míg a jelen légszomjas metszeteként
virrasztok,
egyszerre én vagyok
mind, aki régen
a jövőnek elsiratott
déd-*

és ük-

és szép-

és megannyi ős-unokája volt.

*Fejkendő-felhőt csomóz az égen
az Idő-anyóka:
a csillagtobozokat
fölszedni fáradt.*

Mi lesz a télen?

Mi lesz velem?

Hiába várnak...

Éppen most

*Felhőszakadás múltán
a diófa földig érő lombzuhataga
összerepedezett lámpaburaként
zár magába.
Fényfoszlány vagy.
A fuvallatra
fehéren meg-megvillanó asztalnál ülsz,
akár egy reformkori memoárban.
A mobiltelefon
ógörög–magyar szótárnak képzeled,
a számítógépet Odüsszeiának – eredetiben,
a mihaszna információk vörösizapját
eltakarítandónak
Berzsenyi szülőföldjén túl is...*

*Nem evilágra való vagy – mondanák.
Pedig éppen most képzelem,
hogy az vagyok.*